

जेनजी आन्दोलनमा विध्वंस प्रमाण जुटाउँदै, पक्राउ गर्दै

भापा(प्रस) । जेनजी आन्दोलनका क्रममा तोडफोड र आगजनीमा संलग्न व्यक्तिहरूलाई पक्राउ गर्न प्रहरी सक्रिय भएर लागेको छ । आन्दोलनका बेला भएको तोडफोड , आगजनी , लुटपाट , कुटपिटको प्रमाण जुटाएर प्रहरीले धमाधम पक्राउ गर्न थालेको हो। इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोड र दमकमा आक्रमण गर्ने १० जनालाई प्रहरीले पक्राउ गरिसकेको छ ।

जेनजी आन्दोलनका क्रममा इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोडमा आक्रमण गर्ने ६जना पक्राउ परेका छन् । प्रहरी कार्यालयमा ढुंगामुढा गर्ने , आगजनी गर्ने ,

सुनुवारको निजी मोटरसाइकल तोडफोड गरेका थिए । यसअघि शुक्रवार दिउँसो २ बजे बिर्तामोड ५ त्रिवेणी चोकबाट अर्जुनधारा ६ बस्ने २२ वर्षीय पदम राई र उनकी श्रीमती २४ वर्षीया पुजा मगरलाई प्रहरीले पक्राउ गरेको थियो । भदौ २४ गतेको जेनजी आन्दोलनको क्रममा इप्रका बिर्तामोडको कार्यालय तोडफोड तथा आगजनीमा संलग्न ती दम्पतीलाई नियन्त्रणमा लिई थप अनुसन्धान भइरहेको जिल्ला प्रहरी कार्यालयले जनाएको छ । त्यस्तै प्रहरीलाई कुटपिट गर्ने अर्का एकजना पक्राउ परेका छन् । पक्राउ पर्नेमा बिर्तामोड वडा नं.५

इप्रका बिर्तामोडमा ल्याई ज्यान मार्ने उद्योग कसुरमा दर्ता गरी जिल्ला अदालत भापाबाट ७ दिन म्याद थप गरी अनुसन्धान भइरहेको छ । त्यस्तै इलाका प्रहरी कार्यालय दमकमा आक्रमण गर्ने चारजना पक्राउ परेका छन् । इलाका प्रहरी कार्यालय दमकमा तोडफोड, आगजनी र लुटपाटमा संलग्न २१ वर्षीय साजन लुहागुनमाथि अपराधिक उपद्रव कसुरमा अनुसन्धान थालिएको छ । आइतवार जिल्ला अदालत भापाबाट अपराधिक उपद्रव कसुरमा ५ दिन म्याद लिइ अनुसन्धान भइरहेको जिल्ला प्रहरी कार्यालयले जनाएको छ । पाँचथर मिक्लाजुङ वडा नं. ५ स्थायी ठेगाना भई हाल दमक नगरपालिका वडा नं. १ बस्ने लुहागुनलाई हिजो दिउँसो २ बजे दमक वडा नं. ५ बाट पक्राउ गरिएको थियो । भदौ २४ गते जेनजी आन्दोलनको क्रममा इलाका प्रहरी कार्यालय दमकको कार्यालयमा तोडफोड,आगजनी, लुटपाट गर्ने कार्यमा उनको संलग्नता रहेको पाइएको छ । उनले आफ्नो टिकटकमा इलाका प्रहरी कार्यालयमा आगो लगाउँदै गरेको, गोली बोकेको भिडियो तथा फोटोहरु हालेका थिए । त्यसै आधारमा उनलाई पक्राउ गरिएको प्रहरीले जनाएको छ । अहिलेसम्म १० जनालाई पक्राउ गरिएको र अन्यको पहिचान गर्ने कार्य भइरहेको जनाइएको छ । प्रहरी कार्यालयहरूमा आक्रमण गर्नेहरूको भिडियो र फोटोको आधारमा पहिचान गर्ने कार्य भइरहेको प्रहरी स्रोतले जनाएको छ । जेनजी आन्दोलनका क्रममा सार्वजनिक तथा निजी सम्पत्तिमाथि तोडफोड र आगजनी गर्नेहरूमाथि पचासभन्दा बढी उजुरी परेको छ । ती उजुरीमाथि अनुसन्धान भइरहेको प्रहरीले जनाएको छ ।

प्रहरीलाई कुट्ने ६ जनालाई पक्राउ गरिएको हो । जेनजी आन्दोलनका क्रममा इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोडमा आक्रमण गर्ने थप दुई युवा पक्राउ परेका हुन् । शनिवार साँझ बिर्तामोड- ५शनिश्चरे रोडबाट बिर्तामोड- ५बस्ने २० वर्षीय राजन चौधरी र सोही ठाउँ बस्ने १६ वर्षीय आयुष धिमाललाई प्रहरीले पक्राउ गरेको हो । उनीहरूले जेनजी आन्दोलनका बेला इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोडमा कार्यरत प्रहरी हवलदार भिनबहादुर बस्ने वर्ष २६ का नवराज राई रहेका छन् । उनलाई कात्तिक २० गते साँझ ६ बजे खोजतलासको क्रममा भक्तपुर प्रहरी परिसरबाट खटिएको प्रहरी टोलीले भक्तपुर एरियाबाट पक्राउ गर्न सफल भएको हो । भदौ २४ गते जेनजी आन्दोलनको क्रममा इप्रका बिर्तामोडमा आक्रमण गरि राईले भापामा कार्यरत प्रहरी हवलदार विजय खड्कालाई कुटपिट गरी गम्भीर घाइते बनाइ फरार भएका थिए । राईलाई आवश्यक अनुसन्धानको लागि शुक्रवार

मनकामना अस्पताललाई बन्द गर्न मेचीनगरको पत्राचार

मेचीनगर(प्रस) ।: भापाको मेचीनगर-१३ चारआलीमा सञ्चालित मनकामना अस्पताल प्रालिलाई अस्पतालका सवै सेवा बन्द गर्न मेचीनगर नगरपालिकाले जानकारी गराएको छ । पटक पटक विभिन्न विवादमा फस्दै आएको उक्त अस्पताल अवैध रूपमा सञ्चालन रहेको भन्दै समाचार बाहिरिएपछि नगरपालिकाले असोज २० गते च.न. १४८ अनुसार अस्पताललाई नियम अनुसार सञ्चालन स्वीकृत सम्बन्धी आवश्यक कागजातसहित मेचीनगर नगरपालिकाको कार्यालयमा उपस्थित हुन परिपत्र गरेको थियो ।

अस्पताल सञ्चालकले परिपत्रको वेवास्ता गर्दै हालसम्म पनि मापदण्ड बमोजिम दर्ता प्रक्रियामा नआएको , कुनै पनि स्वास्थ्य संस्था नियम अनुसार दर्ता नवीकरण नगरी सेवा सञ्चालन गर्नु गैरकानूनी भएको हुँदा सो प्रक्रिया पुरा नगरेसम्म अस्पतालका

सम्पूर्ण सेवा बन्द गर्न जानकारी गराइएको मेचीनगरका प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत अर्जुनप्रसाद अधिकारीले जानकारी दिए । कात्तिक ३० गते अस्पतालका नाममा पत्राचार गर्दै नगरपालिकाले सेवा बन्द गर्न भनेको छ । अस्पताललाई गराइएको जानकारी पत्रको

अवगार्थ मेचीनगर नगरपालिकाका प्रमुख उपप्रमुख तथा बोधार्थ प्रशासन कार्यालय भापा, स्वास्थ्य कार्यालय भापा इलाका प्रहरी कार्यालय धुलावारी र मेचीनगर नगरपालिका १३ नम्बर वडा कार्यालयलाई दिइएको छ ।

अस्पतालका दिल्पकुमार यादवले अस्पताल सञ्चालनका लागि स्वास्थ्य कार्यालय भापामा दर्ता गरेको थिए । दर्ता गरेको एक वर्षपछि रिपोर्टसहित नवीकरण गर्नुपर्ने नियम छ । त्यसमा पनि स्थानीय तहमा दर्ता

तथा वार्षिक नवीकरण समेत हुनुपर्ने आधार भूत अस्पताल सञ्चालन मापदण्ड २०८१ मा उल्लेख छ । तर, अस्पताल सञ्चालन मापदण्डलाई उल्लंघन गर्दै स्थानीय तह मेचीनगरको स्वास्थ्य शाखामा समेत दर्ता नगरी सञ्चालन गर्दै आएको स्वास्थ्य शाखाले जनाएको छ । समाचार स्रोतका अनुसार दर्तापछि पाँच वर्षयता नवीकरण गर्न नआएको स्वास्थ्य कार्यालय भापाले जनाएको छ ।

स्वास्थ्य सेवासँग सम्बन्धित अस्पताल दर्ता र नवीकरण नै नगरी सञ्चालन गरेको पुष्टी भएमा दर्ता खारेजीसहित जरिवानासम्मेको कारवाही हुने स्वास्थ्य कार्यालयले जनाएको छ ।

डाक्टर यादव चारआलीस्थित आशावादी बहुउद्देश्यीय सहकारी संस्था लि.का उपाध्यक्ष र ऋण समितिका सदस्य पनि हुन् ।

खोरेत विरुद्धको खोप अभियान मेचीनगरबाट शुरु

मेचीनगर(प्रस) । कोशी प्रदेशमा पहिलो चरणको खोरेत रोग विरुद्धको खोप अभियान भापाको मेचीनगरबाट शुरु भएको छ । मेचीनगर नगरपालिका क्षेत्रभित्र आइतबारदेखि गाई-भैसीलाई खोरेत रोग विरुद्धको खोप लगाउन शुरु गरिएको हो । राष्ट्रिय पशुपन्छी खोप कार्यक्रमअन्तर्गत कोशी प्रदेशका १४ वटा जिल्लामध्ये पहिलो चरणको खोरेत रोग विरुद्धको खोप अभियान भापाको मेचीनगरमा शुरु भएको नगरपालिकाको पशु शाखाले जनाएको छ । कोशी प्रदेश पशुपन्छी तथा मत्स्य विकास निर्देशनालयकी पशु चिकित्सक पवित्रा दाहालले नगरका १५ वटै वडामा खटिएका भ्याक्सिनेटरहरूलाई राम्रो सहज भएर काम गर्न आग्रह गरेकी छन् ।

नगरपालिकाका पशु सेवा शाखाको सिफारिसमा भेटेरीनरी अस्पताल तथा

पशुसेवा विज्ञ केन्द्र भापाबाट नियुक्त भइ खटिएका भ्याक्सिनेटरहरूलाई सहयोग, सहजीकरण, अनुगमन र व्यवस्थापन गर्न प्रत्येक वडामा पुन टोल, समूह र फोकल पर्सन समेत तयारी गरिएको छ ।

नगरपालिकाका पशुसेवा शाखाका पशु चिकित्सक बिक्रम गुरुङका अनुसार नौ वटा टोली चार वटा समूह, खोप कार्यक्रम रेखदेख, अनुगमनका लागि वडा नम्बर १,

२, ३ र ४ मा वडा प्राविधिक मदनकुमार भण्डारी, वडा नम्बर ५, ६ र ७ मा वडा प्राविधिक रञ्जु खड्का, वडा नम्बर ९, १० र ११ मा वडा प्राविधिक कञ्चन दाहाल, वडा नम्बर १२, १३, १४ र १५ मा वडा प्राविधिक रेशबहादुर तामाङलाई जिम्मेवारी तोकिएको छ । यस्तै सम्पूर्ण वडाको खोप वितरण, रेखदेख, तथा खोप फोकल व्यक्ति पशु प्राविधिक छत्रबहादुर राईलाई तोकिएको उनको भनाई छ । इलाम जिल्लालाई खोरेत खोप मुक्त घोषणा गर्ने लक्ष्य अनुरूप छिमेकी जिल्लाहरूलाई बफर जोनअन्तर्गत भापामा पनि यो अभियान शुरु गरिएको नगरपालिकाका आर्थिक

विकास शाखा प्रमुख दिपेन्द्र कार्कीले जानकारी दिए । उनका अनुसार कोशी सरकारले इलामलाई खोरेत मुक्त जिल्ला बनाएर त्यहाँका उत्पादनलाई अन्तर्राष्ट्रिय व्यापार बढाउने उद्देश्य रहेको छ । ६/६ महिनामा गाई-भैसीलाई लगाउने उक्त खोप अर्को ६ महिनामा बुस्टर खोप लगाइने बताइएको छ । त्यसपछि बाख्रा, कुखुरा, बँगुर लगायतका पशुपन्छीलाई अन्य खोप पनि लगाइने गुरुङले बताए ।

खोरेत रोगमा पशुसँग प्रत्यक्ष सम्पर्क र पशुजन्य पदार्थहरू दूध र मासु सेवन गर्दा वा अन्य कुनै माध्यमबाट मानिसमा सर्ने र मानिसबाट पशुमा सर्न सक्ने 'जुनोेटिक' रोग नभएको भन्नेमा जोड राख्ने र रामानन्द मण्डलले यसैले मानव स्वास्थ्यको

✦ बाँकी पृष्ठ ४ मा

चन्द्रगढी सामुदायिक वनको अध्यक्षमा खतिवडा निर्वाचित

भद्रपुर(प्रस) । चन्द्रगढी सामुदायिक वन उपभोक्ता समूहको निर्वाचनमा ७०६ मतसहित अनुज खतिवडा अध्यक्षमा निर्वाचित भएका छन् । पाँच वर्षे कार्यकालका लागि भएको निर्वाचनमा निकटतम प्रतिस्पर्धी चुडामणि मैनालीलाई ३८४ मतमा सीमित पाउँ खतिवडाले अध्यक्ष पदमा जित हात पारेका हुन् ।

१९९५ जना मतदाता रहेको समूहको सम्पन्न निर्वाचनमा १८५७ मतदाताले मतदान गरेका थिए । अध्यक्षमा विजयी खतिवडा नेकपा एमालेको समर्थनमा

विजयी हुँदा निकटतम प्रतिस्पर्धी रुषा पोखरेल ३२५ मतमा रोकिएकी छिन् । त्यसैगरी सहसचिवमा बालकुमार राई ६१५ मतका साथ विजयी हुँदा युवराज ढकालले ४४९ मत ल्याएका छन् भने कोषाध्यक्षमा ४५५ मतका साथ मञ्जु खतिवडा अधिकारी निर्वाचित हुँदा मिरादेवी सञ्जेल अधिकारीले ४४३ मत पाएकी छन् ।

त्यस्तै खुल्ला महिला सदस्यमा कल्पना दाहाल खतिवडा ७४७ र नुतन ढकाल ७३६ मतका साथ विजयी भएका छन् ।

भापाको सदस्यकुमार भद्रपुर नगरपालिकाको वडा नं. ९ र १० मा अवस्थित २३८३ घरधुरी र ४३०.५९ हेक्टरमा फैलिएको यो वन २६ वर्ष अगाडि समूहको स्वामित्वमा आएको हो । यो वन चारआली निचाभोडा जंगल अन्तर्गत रहेको छ । यसैबीच चन्द्रगढी सामुदायिक वन उपभोक्ता समूहको नवनिर्वाचित कार्यसमितिले पदभार ग्रहण गरेको छ । शनिवार सम्पन्न निर्वाचनबाट निर्वाचित पदाधिकारी-सदस्यहरूले आइतवारदेखि नै पदभार सम्हालेका हुन् ।

नवनिर्वाचित कार्यसमितिका लागि वन परिसरमा आयोजित सपथ ग्रहण तथा पद हस्तान्तरण समारोहमा अध्यक्ष दुर्गाप्रसाद भट्टराईले नवनिर्वाचित अध्यक्ष खतिवडालाई समितिको माइन्ट बुक र अन्य दस्तावेज प्रदान गर्दै जिम्मेवारी हस्तान्तरण गरे ।

निर्वाचन समितिका संयोजक दामोदर घिमिरेको अध्यक्षतामा आयोजित समारोहमा नवनिर्वाचित अध्यक्ष खतिवडालाई संयोजक घिमिरे र अन्य पदाधिकारी-सदस्यलाई अध्यक्ष खतिवडाले सपथ गराएपछि पद हस्तान्तरण गरिएको थियो ।

६ वटा क्षेत्र रहेको समूहमा क्षेत्र नं २ को संयोजकमा एकराज भुजेल, सहसंयोजकमा चित्रकला गिरी, क्षेत्र नं ३ को संयोजकमा सूर्यबहादुर अधिकारी , सहसंयोजक सञ्जु चम्लागाई, क्षेत्र नं ४ को संयोजकमा रसत राजवंशी, सहसंयोजक सरिता राजवंशी, क्षेत्र

प्रतिस्पर्धामा थिए भने निकट प्रतिस्पर्धी मैनाली राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टीबाट मैदानमा उत्रिएका थिए । अन्य अध्यक्षका प्रतिस्पर्धीहरूमा जेनजी युवाको समर्थन पाएका राजु वरालले २ ९९, काँग्रिसबाट विद्रोह गरेर स्वतन्त्र उमेदवार रहेका रमेशकुमार न्यौपानेले २५५ र एमालेबाट विद्रोहमा उत्रिएका पुष्पप्रसाद पोखरेलले ४७ मतमा रोकिनु परेको छ ।

यसैगरी उपाध्यक्षमा श्रीमन नारायण षोडेल ४७५ मतका साथ विजयी भए भने निकट प्रतिस्पर्धी इश्वरीप्रसाद रिजालले ४३७ मत ल्याए ।सचिवमा कमला शिवाकोटी ४९२ मतका साथ

नं ५ को संयोजकमा तोयानाथ बास्तोला , सहसंयोजकमा निर्मला पोखरेल तथा क्षेत्र नं ६ को संयोजकमा केदारबहादुर अधिकारी र सहसंयोजकमा गीताकुमारी निरौला कोइराला निर्वाचित भएका छन् ।

९ नम्वर क्षेत्रमा संयोजक भिमबहादुर खवास र सहसंयोजकमा इन्दिरा शाही विजयी भएको निर्वाचन समितिले जानकारी दिएको छ । निर्वाचनको अन्तिम मतपरिणाम अनुसार नेकपा एमाले बहुमतमा देखिएको छ भने राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टी र नेपाली काँग्रेसको पनि प्रतिनिधित्व रहन पुगेको छ ।

निर्वाचन समितिका सदस्य मनकुमार डाँगीले सञ्चालन गरेको समारोहमा नवनिर्वाचित अध्यक्ष खतिवडाले प्रतिबद्धता मन्तव्यसहित आगामी योजनाहरू प्रस्तुत गरेका थिए भने निर्वतमान अध्यक्ष भट्टराईले विदाइ मन्तव्यसहित काफ्फनो कार्यकाललाई उपलब्धिमुलक बनाउन साथ-सहयोग गर्ने एवम् शान्तिपूर्ण र मर्यादित ढंगले निर्वाचन सम्पन्न गराउन प्रत्यक्ष-परोक्ष योगदान पुर्‍याउने सबैप्रति धन्यवाद व्यक्त गरे ।

भ्रष्टाचारीमाथि कारबाही गर्न माग

भापा(प्रस) । मिशन बिर्तामोडले भ्रष्टाचारको निष्पक्ष छानबिन गरी दोषीमाथि कानुनी कारबाही गर्न र शून्य सहनशीलता नीति लागू गर्न सरकारसँग आग्रह गरेको छ। आइतवार बिर्तामोडमा आयोजित पत्रकार सम्मेलनमार्फत मिशन बिर्तामोडले पाँचवटै माग सार्वजनिक गर्दै सरकारले पारदर्शिता, जवाफदेहिता, र युवाको सक्रिय सहभागिता सुनिश्चित गर्नुपर्नेमा जोड दिएको छ। त्यसैगरी, आन्दोलनको

क्रममा ज्यान गुमाएका सहिदहरूप्रति सम्मान, घाइते र पीडितहरूप्रति राहत व्यवस्थापन, आगामी निर्वाचन स्वतन्त्र, निष्पक्ष र पारदर्शी ढंगले सम्पन्न गरिनु, र सञ्चारक्षेत्रमा कुनै हस्तक्षेप नगरी स्वतन्त्र तथा तथ्यमा आधारित पत्रकारिता कायम गर्नु पर्ने माग पनि अगाडि सारेको छ। मिशन बिर्तामोडका संयोजक माधव भाले नेपालमा पछिल्लो समय भएका सामाजिक र राजनीतिक परिवर्तनलाई मध्यनजर गर्दै आफ्ना

धारणा सार्वजनिक गरेका हुन्। उनले भने, “पछिल्लो समय सामाजिक तथा राजनीतिक रूपमा नेपालमा ऐतिहासिक परिवर्तन भएका छन्। राजधानी केन्द्रित आन्दोलन, भ्रष्टाचार विरोधी जनआन्दोलन, र त्यसपछि भएको राजनीतिक संक्रमणमा नयाँ अन्तरिम सरकारको गठन एवं संविधानको धारा ६१ उपधारा (४) अनुसार सुशीला कार्कीलाई पहिलो महिला प्रधानमन्त्रीको रूपमा नियुक्त गरिएको उल्लेखनीय छ।”

हार्दिक बधाई तथा शुभकामना

नेपाल शैक्षिक परामर्श संघ (ECAN)को चौथो अधिवेशनबाट हाम्रा अन्य मित्र राजकुमार कार्की (राज) गरिमामय अध्यक्ष पदमा निर्वाचन निर्वाचित हुनुभएकोमा हार्दिक बधाई तथा सफल कार्यकालको शुभकामना व्यक्त गर्दछौ ।

साथै उहाँसहित (ECAN) भापाको कार्य समितिमा निर्वाचित हुनु हुने उपाध्यक्ष अशोक भण्डारी, सचिव विशाल सिटौला, बोधोध्यक्ष तुलसी पाठक, सदस्य सरोज खरेल, नवीन बोहोरा, मोहन पराजुली, निशा दुलाल लगायत सम्पूर्ण निर्वाचित कार्यसमितिलाई हार्दिक बधाई ज्ञापन गर्दै सफल कार्यकालको निमित्त शुभकामना व्यक्त गर्दछौ ।

नागरिक स्वास्थ्य सहकारी संस्था लिमिटेड परिवार बिर्तामोड-४,भापा

सम्पादकीय

जेनजी फेरि आन्दोलित

जेनजी आन्दोलनयता पूर्वप्रधानन्यायाधीश सुशीला कार्की नेतृत्वको सरकार बनेको छ। तत्कालीन प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओली नेतृत्वको फ्रन्ट् डेईतिहाइ बहुमतको बलियो सरकार मात्र ढलेको छैन, संसद् विघटन भएको छ। विगतको शासन व्यवस्था सञ्चालन गर्नेहरू अत्यन्त कमजोर अवस्थामा पुगेका छन्।

आन्दोलनका क्रममा नेपाललाई खरानी बनाउन खोज्नेहरूलाई पहिचान गरी कारबाही नगर्ने हो भने कसैले पनि भोलि आन्दोलन उठाएर निष्कर्षमा पुर्‍याउने अवस्था रहने छैन। बरु यस्तो अवस्थाले कुनै तानाशाही प्रवृत्तिलाई मलजल गर्नेछ। नेपालमा सबैले असुरक्षित गरेपछि तानाशाही चलाउन खोज्ने व्यक्तिहरू सुरक्षाको प्रत्याभूति दिँदै आउने निश्चित छ। मानिसले जिव्दगीभरिको कमाइ एकैछिनमा स्वाहा पार्न लुकेर आक्रमण गर्नेहरूको फेहरिस्त सार्वजनिक भइरहेको छ। यसकारण पनि त्यो आन्दोलनलाई बदनाम गर्न लुकेर बसेका तत्वहरूमाथि कारबाही हुनुको विकल्प छैन।

जेन-जी युवाको कुनै एउटा मात्र समूह छैन। बरु 'जेन-जी युनाइटेड फर चेन्ज' नामक युवा समूहले विभिन्न नाममा विभाजित अभियानलाई एकताबद्ध गर्नुपर्ने आवश्यकता महसुस गरेका छन्। यो अभियानलाई एकताबद्ध गर्न उनीहरूले सरकारसँग अभिभावकत्वको भूमिकाका निमित्त पनि आग्रह गरिरहेका छन्। वास्तवमा यस्तो काम सरकारले गरिदिने होइन, यो युवाहरू आफैले अभियानका रूपमा लैजाने हो। प्रमुख दलका सबैजसो नेताहरू विगतमा अहिलेको जेन-जी पुस्ताकै युवाहरूको उमेर समूहमा रहेकै बेला राजनीतिमा सक्रिय भइसकेका हुन्। अहिलेका जेन-जी युवाले पनि अब राजनीतिमा प्रवेश गरिसकेका छन्। देश हाँक्ने र राजनीतिलाई सही बाटोमा लैजान उनीहरूले आफूलाई सक्रिय बनाउँदै लैजानुको विकल्प छैन। तिनले विकल्प दिएनन् भने जसले भदौ २४ को ध्वंस गरायो, त्यसैका हातमा राजनीति जाने निश्चित छ।

हाम्रो मुलुकमा शासन व्यवस्थामा सुधारभन्दा पनि सुशासनको अभाव हो। सुशासन भइदिने हो भने जस्तोसुकै शासन व्यवस्थाले सकारात्मक प्रतिफल दिन सक्छ। तानाशाही भनिएका व्यवस्थामा पनि सुशासन दिनसक्ने असल नेता पाउँदा भिन्न परिणाम प्राप्त भएको छ। हाम्रो मुलुकमा लोकतन्त्रलाई समेत अफापसिद्ध तुल्याउने काम भएको छ। त्यो अरु कसैले गरिदिएको होइन, व्यवस्थाकै सञ्चालकले यस्तो अवस्था ल्याएका हुन्। धेरैले पहिलेदेखि भन्दै आएका हुन्- गणतन्त्रविरुद्ध गणतन्त्रवादीबाटै खतरा छ। वास्तवमा अहिलेको व्यवस्थामा खतरा यिनै दलले ल्याएका हुन्। हाम्रो मुलुकलाई असफल बनाउन खोज्ने नयाँ नयाँ प्रणालीको खोजीभन्दा पनि सन्तुलन र नियन्त्रणको शक्त प्रयोगयुद्ध लोकतान्त्रिक व्यवस्थाभित्रै सुशासनको खोजीतर्फ लानु उचित हुन्छ।

• तारा वाग्ले

नेपाल पर्यटन बोर्डले सन् २०२५ मा १६ लाख विदेशी पर्यटकलाई नेपाल भित्र्याउने लक्ष्य राखेको थियो । गत भदौ २३ र २४ गते भएको जेनजी आन्दोलनमा भएको जनधनको क्षति र विध्वंसले पर्यटन क्षेत्रमा समेत आघात पाऱ्यो । आन्दोलनअघि नेपालमा प्रत्येक दिन औसतमा तीन हजार दुई सयको सङ्ख्यामा पर्यटक आउँथे । अहिले त्यो सङ्ख्या एक हजार तीन सयमा भरेको नेपाल पर्यटन बोर्डको तथ्याङ्क छ । होटल सङ्घ (हान) ले आन्दोलनबाट पर्यटन क्षेत्रले करिब २५ अर्ब रुपियाँ बराबरको प्रत्यक्ष आर्थिक क्षति बेहोरेको प्रारम्भिक अनुमान गरेको छ । रोजगारी सिर्जनामा पर्यटन क्षेत्रको योगदान १० प्रतिशतभन्दा बढी रहेको अवस्थामा भएको यो क्षतिले देशलाई आर्थिक सङ्कटतर्फ धकेल्ने चिन्ता थपिएको छ । रात गए अग्राछ पलाउँछ भने भैँ पछिल्लो समय यस क्षेत्रमा केही आशाका किरण देखिएका छन् ।

आन्दोलनपछि सुस्ताएको नेपालको पर्यटन पुनः फस्टाउन थालेको छ । अहिले परि स्थिति सामान्य भइसकेको र पर्यटन, व्यापार, लगानीलागवतका आर्थिक गतिविधि पूर्ववत् सञ्चालनमा आइसकेका छन् । यस वर्षको

• वामदेव क्षेत्री (धिमिरे)

समाजवादमा उत्पादनका लागि सामूहिक अभ्यास, स्वयंसेवी समूह परिचालन गर्ने र उत्पादनमा वृद्धि गरी वितरणमा न्यायोचित बनाउन आवश्यक छ । समाजवादका लागि स्थानीयस्तरबाट आर्थिक कार्यक्रम जनतालाई सार्वभौमिकता र सांस्कृतिक विविधता र सामाजिक अभ्यासमा टेकेर उत्पादनलाई अगाडि बढाउनु पर्छ । अहिले प्रविधि पुँजी र मानवीय स्रोतको हिसाबले नेपाल उत्पादन बनाउने बाटो लिने हो भने उत्पादन बढाउन सकिने ठाउँमा छ । वितरणमा सामाजिक न्यायमा आधारित बनाएर जाने हो भने समाजवादको यात्रा तय गर्न सकिन्छ । हामीले गाउँको जल, जङ्गल, जमिन र जडीबुटीलाई उत्पादनशील बनाएर गाउँको विकासको मोडल मात्र होइन । पुँजीको विकास रोजगारको सिर्जना गरेर मात्र अगाडि बढनु पर्छ । नेपालका युवा उत्पादनभन्दा बाहिर छन् । उनीहरूको मनसाय विदेश पलायन हुने मात्र छ । हामीले पुँजीवाद पखैर होइन समुदाय र स्थानीय निकाय मिलेर पुँजीको निर्माण गर्नु पर्छ ।

हाम्रो देश भौगोलिक विविधताको देश हो । एउटै किसिमको उत्पादन गर्न सकिँदैन । उत्पादनमा पनि विविधता हुन्छ । यस विषयमा सरकार या राजनीति दलको कुनै योजना छैन । हामीले हिमाली क्षेत्रमा पशुपालन, स्याउ, जडीबुटी फलफूल राडीपाखी उत्पादन गरेर व्यापारलाई चलायमान बनाउन सकिन्छ । हिमालको नजिक तिब्बत चीन छ । त्यहाँ व्यापारको केन्द्र बनाउन सकिन्छ । हो, हामीले ग्रामीण क्षेत्रमा ठुला ठुला उत्पादन गर्न नसक्ौला । जमिनको उपयोग, पानी र वनसित जोडिएको उत्पादन, बाँझो र सार्वजनिक जग्गा उपयोग, जडीबुटी उत्पादन र प्रशोधनले समाजवादको रेखा कोर्न सक्छ । पर्यटक भित्र्याउने, स्थानीयसँग सहकार्य गरेर योजना बनाउने, ज्ञान, सिप र स्थानीय प्रविधि प्रयोग गरी उत्पादन बढाउने र नयाँ मोडल बनाउने हो भने समाजवादको गोरेटो कोर्न सकिन्छ । हामीले तुलनात्मक लाभका क्षेत्र पहिचान गर्ने, मूल्य शृङ्खलाका वस्तु उत्पादन तथा जग्गाको छनोट गर्ने र उत्पादन गरेको वस्तुको बजारीकरण गर्ने हो भने हामी सफल

शिथिल पर्यटन तङ्गिँदै

अक्टोबर महिनामा एक लाख २८ हजार ४४३ जना पर्यटकले नेपाल भ्रमण गरेको तथ्याङ्क आएसँगै पर्यटन व्यवसायले आफ्नो लय समात्ने आशा पलाएको छ । नेपाल पर्यटन बोर्डले सार्वजनिक गरेको तथ्याङ्क अनुसार जनवरीदेखि अक्टोबरसम्मको १० महिनामा कुल नौ लाख ४३ हजार ७१६ पर्यटक नेपाल भित्रिएका छन् ।

पर्यटकीय दृष्टिले यो सिजन आकर्षक मानिने हुँदा नेपाल भ्रमणका लागि पर्यटकको आवागमन उल्लेख्य देखिएको हो । आन्दोलन लगत्तै नेपाल आउने पर्यटकको सङ्ख्यामा करिब ४० प्रतिशतले कमी आएको थियो भने होटल बुकिङ ७० प्रतिशतबाट ३० प्रतिशतमा भरेको थियो । आन्दोलनका क्रममा कुनै पनि विदेशी पर्यटकलाई लक्षित नगरिएको तथा पर्यटकको सुरक्षामा उच्च सतर्कता अपनाइएको सन्देश अन्तर्राष्ट्रियस्तरमा प्रवाह भएको कारण पर्यटन आवागमनमा थप हास हुन पाएन ।

जेनजी पुस्ताले सरकारले उत्तरदायित्व, सुशासन, पारदर्शितासहितको शासन व्यवस्था र भ्रष्टाचारमुक्त नेपाल बनाउनुपर्नेमा जोड दिएका छन् । रोजगारी सिर्जना र चुस्त एवं प्रविधिमैत्री सेवा प्रवाहको अपेक्षा गरेका छन् । पर्यटन प्रवर्धनका लागि त्यसका प्राप्ति उतिकै जरुरी छ । वर्ल्ड ट्राभल एन्ड टुरिजम काउन्सिल (डब्ल्यूटिटसी) को विवरण अनुसार नेपालको कुल गार्हस्थ्य उत्पादनमा

पर्यटनको योगदान करिब आठ प्रतिशत छ भने वैदेशिक मुद्रा आर्जनको दोस्रो मुख्य स्रोतका रूपमा रहेको छ । वार्षिक रूपमा तीन खर्ब रुपियाँ योगदान यस क्षेत्रलाई सहज, सुरक्षित, व्यवस्थित र मर्यादित बनाउन सके मात्र यसबाट लाभ लिन सकिन्छ ।

सरकारले पर्यटन प्रवर्धनमा दशकौंदेखिको प्रयास जारी राखेको छ तर अपेक्षित प्रगति हात लागेको छैन । सन् २०२० मा २० लाख पर्यटक भित्र्याउने गरी सरकारले 'नेपाल भ्रमण वर्ष २०२०' घोषणा गरेको थियो । भ्रमण वर्ष सुरु नहुँदै विश्वमा कोरोना फैलिएर सो वर्ष मुस्किलले दुई लाख ३० हजार मात्र पर्यटक नेपाल भित्रिए । सरकारले सन् २०२५ मा १६ वर्ष मनाइहेकोमा हालसम्म नौ लाख पर्यटक मात्र नेपाल भित्रिए । नेपालले सन् १९९८ मा पाँच लाख विदेशी पर्यटक भित्र्याउने लक्ष्य राखेको थियो भने सन् २०३२ सम्ममा ३५ लाख पुर्‍याउने लक्ष्य अघि सारेको छ । वार्षिक रूपमा १० लाखको हाराहारी मात्र पर्यटक नेपाल आउने गरेका छन् ।

सरकारले एक दशकमा पर्यटन क्षेत्रको कुल गार्हस्थ्य उत्पादन (जिडिपी) मा १० प्रतिशत योगदान पुर्‍याउने लक्ष्य राखेको छ । पर्यटन दशकको अवधारणापत्रमा पर्यटकको बसाइ २० दिन र प्रतिपर्यटक

प्रतिदिन औसत खर्च पनि एक सय २५ अमेरिकी डलर पुर्‍याउने लक्ष्य छ । आर्थिक संवेक्षण २०७८/७९ अनुसार सन् २०२१ मा पर्यटकको औसत बसाइदर १५.५ दिन र प्रतिदिन प्रतिपर्यटक खर्च ४८ डलर रहेको थियो । नेपालको पर्यटन नीति २०६५, पर्यटन ऐन २०३५ तथा विभिन्न समयमा भएका संशोधनले पर्यटनको विकास गरी जनताको आर्थिक हित कायम राख्न र नेपालमा आउने बाह्य तथा आन्तरिक पर्यटकको स्वास्थ्य, सुविधा र हितको निमित्त आवश्यक व्यवस्था गर्न प्राथमिकता दिएका छन् ।

यसै गरी अन्नपूर्ण क्षेत्र, सगरमाथा क्षेत्र, काठमाडौँ, पोखरा, चितवन, लुम्बिनी, गोरखा, त्रिशूली, इलाम, बर्दिया आदि स्थानमा पर्वतारोहण, दृश्यावलोकन, पदयात्रा, बिदा मनाउन, मनोरञ्जन, तीर्थ पर्यटन विभिन्न पर्यटकीय गतिविधि सुरु भएका छन् । हाल नेपाल विश्वमा प्राकृतिक सुन्दरता, अद्वितीय संस्कृति तथा साहसिक पर्यटनका प्राकृतिक तथा सांस्कृतिक सम्पदाका लागि महत्त्वपूर्ण गन्तव्यको रूपमा परिचित छ ।

विदेशी मुद्रा आर्जन गर्ने एक प्रमुख स्रोत रहेको पर्यटन नेपालको अर्थतन्त्रको एक महत्त्वपूर्ण आधार हो, जसले पर्यटनले गरिबी निवारण, रोजगारी सिर्जना र देशको विकासमा योगदान पुर्‍याएको छ

कृषिमा आमूल परिवर्तन

हुन सक्छौ ।

गाउँको उत्पादनलाई व्यवस्थापन गर्न नसक्दा गाउँका गाउँ खाली हुने क्रममा छन् । जल, जमिन र जङ्गलको उपयोगिता कम हुँदै गयो । राणाकालदेखि अहिलेसम्म उत्पादनको मोडल बनाउन सकेनौँ । उही परम्परावादी खेती प्रणाली अपनायौँ । सत्ता परिवर्तन भयो । हाम्रो उत्पादनसम्बन्धी सोच योजना परिवर्तन गर्न सकेनौँ । हामीले त यस्तो योजना बनाउनु पर्यो, मानिस त्यही टिकोस्

गाउँमा नै रमाउने वातावरण बनोस् । हामीले आफैँ उत्पादन गर्ने, आफैँ खाने र अरुलाई पनि बाँच्ने नारालाई आत्मसात् गर्नुपर्ने थियो । त्यसो गर्न सकेनौँ । गाउँको उत्पादन मोडल बनाउने हो भने मानिस गाउँ फर्किन तयार छन्- पहिलो, नेपालको कृषि स्थानीय विशेषता हावापानी, माटो, तापक्रममा आधारित छैन । अधिकांश कृषि कार्यक्रम असफल विज्ञको इसारामा चलेको पाइन्छ । कृषिका संरचनाले स्थानीय उत्पादनलाई सहजीकरण गर्न सक्दैन । स्थानीय संस्कृतिलाई पनि कृषिसँग जोड्न जरुरी छ । विभिन्न जातजातिले विविध सामग्री उत्पादन गर्छन्, त्यसलाई प्राथमिकता दिनु पर्छ । नेपाललाई समुदायको चासो अनुसार उत्पादन मैत्री बनाएर मात्र उत्पादनमा विकास गर्न सकिन्छ । मानिस खेतीपातीको उत्पादनले मात्र गाउँमा टिक्न सम्भव छैन । शिक्षा, स्वास्थ्य, यातायात, सञ्चार आदिका

गाउँको जग्गा एकीकरण गर्ने र उत्पादनलाई व्यवसायीकरण अर्थात् आयआर्जनमुखी बनाउन आवश्यक छ । उत्पादन गरेको वस्तु कच्चा पदार्थभन्दा प्रशोधन, प्याकेजिङ ग्रेडिङ गरी बजारमा लैजाने हो भने त्यसको स्तर नै फरक हुन्छ । हामीले काँचो अदुवा र बेसार बिक्री गर्नुभन्दा उसको पाउडर बनाएर बिक्री गर्दा उपयोगी हुन्छ । हामीले स्थानीय उत्पादन प्रशोधन र प्रविधिसहित बजारीकरणको शृङ्खलामा जमिनलाई जोड्न सकियो भने उत्पादन वृद्धि हुन्छ । हामीले देखेका छौँ, ग्रामीण क्षेत्रको जमिन अनुत्पादक ढङ्गले खेर गइरहेको छ । जमिनको सही ढङ्गले सदुपयोग गर्न हामीले स्वामित्व र भूउपयोगी नीतिमा आमूल परिवर्तन गर्नु पर्छ । नीतिगत रूपमा हामीले प्राकृतिक प्रदत्त सम्पदा जस्तै, जमिन, पानी, हावा, आकाश, खनिज पदार्थ, जङ्गल आदिलाई कानुन बनाएर सुधार गर्दै राज्य र समुदायको स्वामित्वमा ल्याउनु पर्छ । व्याँकलाई भोग अधिकार मात्र दिएर हामीले प्राकृतिक साधन स्रोतबाट उत्पादन क्षेत्रमा वृद्धि गर्न सक्छौँ ।

सन् १९७० को दशकमा नेपालमा उत्पादिन

धान, चामल, गहुँ, भारतको उत्तरप्रदेश, विहार, राजस्थान हुँदै टर्कीसम्म पुगेको इतिहास छ । १९९३ मा विराटनगरमा जुटमिलको स्थापनाले मोरङ, सुनसरी, भापा, उदयपुर, सिराहा, सप्तरीलगायतका जिल्लामा व्यापक रूपमा जुट खेतीको आरम्भ भयो । चीन सरकारको सहयोगमा वीरगन्जमा चिनी कारखानाको स्थापनाले बारा, पर्सा, सर्लाही, महोत्तरीदेखि कञ्चनपुरसम्म उखु खेतीको विस्तार भयो । जनकपुरमा चुरोट कारखानाले धनुषा, महोत्तरी, सर्लाही, सिराहामा सुर्ती खेतीको

। पर्यटन क्षेत्रको लगानी खेर जान नदिन र त्यससँग आश्रित हजारौँको रोजगारीको समेत संरक्षण गर्न सरकार तथा निजी क्षेत्रको समन्वयमा साभ्रा प्रयास थाल्नु आवश्यक छ । यसो गरेमा नागरिकमा देश घुम्ने संस्कृतिको विकास भई देशको प्राकृतिक तथा सांस्कृतिक सम्पदा संरक्षण र समृद्ध मुलुक निर्माणको आधारशिला तयार हुन्छ ।

पर्यटनबाट तुलनात्मक रूपमा लाभ लिन नीति तथा कार्यक्रममा उल्लिखित पर्यटन प्रवर्धनका कार्यक्रमको प्रभावकारी कार्यान्वयनमा जोड दिनु पर्छ । विदेशस्थित कूटनीतिक नियोगले अन्तर्राष्ट्रियस्तरमा नेपाल पर्यटकीय दृष्टिले अति सुन्दर, आकर्षक, अद्भुत र अलौकिक छ भन्ने प्रचार गर्न सक्नु पर्छ । सरकारले अन्दोलन पछि खुमिचएको पर्यटन व्यवसायमा टेवा पुर्‍याउन सक्ने खालका कार्यक्रम ल्याउनु पर्छ । नयाँ पर्यटकीय स्थलको विकास गरी व्यापक प्रचारप्रसार गर्नु पर्छ । पर्यटनसँग सम्बन्धित जनशक्ति उत्पादनका लागि तालिम, सम्पदा संरक्षण र प्रवर्धन, पर्यटन पूर्वाधार योजना तर्जुमा, अनुगमन र नियमनका साथै नयाँ गन्तव्यको खोजी र विकासलाई प्राथमिकता दिनु पर्छ । पर्यटन विकास वैज्ञानिक, सिर्जनात्मक, योजनाबद्ध, र नतिजामुखी बनाउनु पर्छ । नेपाल घुम्न आउने विदेशी पर्यटकको सुरक्षाका लागि आवास, बैङ्क, खानपान, सञ्चार, यातायात आदि सुविधाको उचित प्रबन्ध मिलाउन सक्नु पर्छ ।

औद्योगिक क्रान्तिको आधार पार्न सुरुमा कृषि क्षेत्रको आमूल रूपान्तरण गरेर अतिरिक्त श्रमशक्ति कृषिको मेसिनीकरण गरेर मात्र औद्योगिक क्रान्तिको आधार तयार हुन्छ ।

कृषि क्षेत्र नेपालको परम्परागत रोजगारीको क्षेत्र हो । आधुनिकीकरणको अभावमा नयाँ युवा यस क्षेत्रमा काम गर्न रुचाउँदैनन् । विद्यालय तहका शिक्षा आर्जन गरे पनि कृषि क्षेत्रमा काम गर्नु समाजमा जायज ठानिँदैन । कृषि क्षेत्रमा रहेको सामाजिक धारणामा परिवर्तन ल्याई कृषिलाई सम्मानित र आयमूलक पेसामा रूपान्तरण गर्न आवश्यक छ । अहिलेसम्म कृषि पेसामा साधारण जीविकाले पनि जीवनस्तर सुधार हुन नसक्ने हुँदा मानिस यसतर्फ आकर्षित भएको पाइँदैन । हामीले सबै क्षेत्रमा नसकिए पनि कम्तीमा नागदे बाली उत्पादनमा मात्र आत्मनिर्भरता विकास गर्ने हो भने कृषिको कम उत्पादन र उत्पादकत्वका कारण कृषि पेसाबाट पलायन भएर बिदेसिनु पर्ने बाध्यतामा कमी आउने थियो । कृषिमा पनि अझ विशेष गरी कृषिजन्य उद्योग स्थापनालाई बढावा दिँदा त्यसले आन्तरिक रूपमा रोजगारी सिर्जना गर्ने र आयात प्रतिस्थापनमा बल पुग्ने छ ।

कृषि यस्तो क्षेत्र हो, जसले स्वरोजगारी मात्र होइन बहुरोजगारीसमेत सिर्जना गर्न सक्छ । नेपालमा ठुला ठुला कृषि फर्मको अवधारणा आएकै छैनन् । जग्गामा हदबन्दी राजनीतिक नारा बनेको छ । खण्डीकरणले भूमिको उत्पादकत्व घट्दै गएको छ । ठुलो परिणाममा कुनै कृषि फर्म अगाडि बढाउन आवश्यक जग्गा अभाव भएको छ । नभएको पनि होइन, केही समययता काठमाडौँको वरपर भाडामा जग्गा लिएर गरिएको च्याउ, गोलभेंडा र अन्य मौसमी तरकारी खेतीले एउटा क्रान्ति नै ल्याएको छ । पहिले पाँच जिल्लामा मात्र चिया खेती थियो भने अहिले २२ वटा जिल्लामा विस्तार भएको छ । पहिले गुल्मी, पाल्पामा मात्र कफी खेती हुन्थ्यो अहिले ललितपुरलगायतका अन्य जिल्लामा भएको सफल व्यवसायी खेतीले देशभरि नै सम्भाव्यताको सङ्केत देखाएको छ । अहिले अलैंची, आलु, रन्को ट्राउट, सुन्तला, जुनार, आँप, स्याउ आदि फलफूल तथा मसला खेतीले विस्तारले किसानको जीवनस्तरमा महत्त पुर्‍याउन थालेको छ । यसलाई व्यवसायीकरण गर्ने हो भने रोजगारी सिर्जना पनि हुन सक्छ । हामीले बङ्गलादेशमा दाल, भारतमा सुपारी, अम्रिसो, चियापतिलगायतका उत्पादन निकासी गरे पनि व्यापार घाटा घटाउन महत्त मिल्ने थियो ।

	आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ । जोशजगैर र हिम्मत पनि	
	कला र गस्तीको प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक कार्य पनि अघि बढ्नेछ ।	
	सामाजिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ । गरेका कामबाट धेरैलाई फाइदा पुग्न सक्छ	